

Trær står nakne om vinteren

Ingvild Kristine Reinton

MFA i Medium- og materialbasert kunst 2023

Stemningen i kroppen når man trækker i duggvått gress. Lukten i granskogen etter det har regna. Når tåken letter etter mørke netter. Når solen står opp. Svette i nakken mot kveldsolen om sommeren. Leire som tyter mellom tærne. Gispet i magen når du letter fra skihoppet. Omfavnelsen av nysnøen når du lander igjen. Skrapingen av granbar over huden. Å hoppe ut i iskaldt vann en sommermorgen før du er helt våken. Stikkingen under føttene av kongler og barnåler. Det som både gjør vondt og godt på en gang. Når du mister noen du er glad i. Når et barn trekker sitt første åndedrag. Når din mor drar fra deg og du gjemmer deg under dyna. Når du ønsker å skrike, men det ikke kommer lyd. Når du endelig får det du har kjempet for hele livet. - Utdrag fra notatbok

Omfavnelsen

Naturen ga meg omsorg da jeg vokste opp. Rivende vindkast og slående bølger gir meg følelsen av å være hjemme og bli tatt vare på. Jeg er interessert i hvordan naturen er bygget opp, hvordan planter og trær vokser og gror og hvordan vann og vind beveger seg. Jeg tar utgangspunkt i sykluser som er konstante i naturen og prøver å gjøre det håndfast i materialer.

Jeg ser på hvordan miljø og vekster endrer seg med årstider, hvordan de forbereder seg mot vinter, sommer, høst og vår. Den evige vekslingen mellom forgjengelighet og forfall. Jeg forsøker å gjenskape stemninger og tilstander i det ville og uforutsigbare, stadier i livet vi går igjennom og hendelser som forandrer oss.

Å hamre på metall er en måte å komme inn under huden. I mitt masterprosjekt smir jeg organiske skulpturer av plater med kobber. Plater forvandles til abstrakte former med spor av prosessen. Min kunstneriske praksis handler om å tyne materialer til grensen, til det får liv og jeg får respons.

Jeg blir trigget av det mystiske som bor inne i oss og dypt inne i skogen hvor vi aldri tør å gå. Når jeg ikke hamrer, tegner, fotograferer, skriver eller modellerer jeg i leire. Det gir tilgang til landskap og former som finnes i det ubevisste. Herfra henter jeg utsnitt og utgangspunkt for skulpturer.

Innholdsfortegnelse

Omfavnelsen	- 2 -
Teksten	- 4 -
<i>'Trær står nakne om vinteren'</i>	- 5 -
Forandringen	- 5 -
Jeg setter dem sammen	- 9 -
Hanne Tyrmi	- 11 -
Hud og bark	- 12 -
Kropper med vann	- 14 -
Fra spiren til treet	- 15 -
Vridninger og spiraler og formering	- 15 -
<i>'Vannet slippes fri'</i>	- 16 -
<i>'Om du var et løvblad'</i>	- 16 -
Materialer fra naturen	- 19 -
Løvbladprosess	- 22 -
Andy Goldsworthy	- 22 -
Vennlige vesener	- 23 -
Overvintring	- 24 -
Satt rot i kroppen	- 25 -
Det som kommer opp	- 26 -
Mot sommeren	- 28 -

Teksten

I min mastertekst ser jeg bakover på prosjekter som har formet meg, og oppdagelser som har tatt meg til verket jeg arbeider med i dag. Teksten består av beskrivelser av min faglige prosess, referanser til kunstnere og teori, og personlige refleksjoner rundt tematikk. Hvert kapittel starter med et utdrag fra tekster jeg har skrevet underveis i prosjektet. Tekstene jeg skriver gir meg perspektiver på hva prosjektene handler om.

Det starter med min motivasjon for å lage kunst i 'omfavnelsen'. 'Forandringen' handler om mitt masterprosjekt, hvor jeg forteller hvordan jeg lager skulpturene '*To retninger*', '*Da du dro*' og '*Implosjon*', og setter dem sammen til en installasjon som blir verket '*Trær står nakne om vinteren*'. Jeg referer til kunstneren Hanne Tyrmi og hennes installasjoner med bly. I avsnittet 'hud og bark' sammenligner jeg mennesker med trær, og vann med følelser og energi. Jeg bruker teorien til Astrida Neimanis i 'Kropper med vann' som gir perspektiver på hvordan mennesket er en del av naturen.

Teksten er bygget opp etter hvordan et tre blir til. 'Fra spiren til treet' forteller historien fra hvor det hele startet, med et ønske om å få kobber til å vokse og gro, til skulpturer som har reist seg høyere enn meg. Kobberet blir en metafor for mitt følelsesliv, som uttrykker seg i abstrakte skulpturer. Det starter med en spire – mitt forhold til kobberet – som gror og formerer seg. Skulpturene settes sammen i installasjoner av naturlige miljø. Her viser jeg til tidligere verk som har etterlignet miljøet i skogen og elva. Disse går gjennom årstider, gjennom våren i '*vannet slippes fri*', gjennom høsten i '*om du var et løvblad*' og gjennom vinteren i '*trær står nakne*'. I teksten har årstidene ingen logisk rekkefølge som i naturen, men bruker dem som metafor. Hvilke prosesser går planter og trær igjennom i de ulike årstidene, og hvordan utvikler et menneske seg mentalt gjennom livet. Fra å ikke ha kontakt med følelser, til å se dem, avskille dem, sette ord på dem og håndtere dem. Årstiden som gjenstår er sommeren, og hvor vil prosjektet utvikle seg videre?

Jeg kommer innom min tilknytning til naturen i 'løvbladprosess', og i 'vennlige vesener' reflekterer jeg rundt materialenes iboende energi. Jeg referer til måten Andy Goldsworthy arbeider på. I siste kapittel reflekterer jeg rundt 'overvintring' og hva det kan symbolisere i livet. Det forklarer mitt personlige utgangspunkt for å arbeide med kunst.

‘Trær står nakne om vinteren’

Når vinteren kommer, kler trærne av seg bladene og avslører sin indre struktur. De eksponerer seg mot kulde, snø og is. Jeg tenker at trærne har skjønt det. De forstår at det ikke er noe vits å beskytte seg mot mørket og kulden som venter. Som om vinteren er til for å se sannheten i hvitøyet. De vet de kan finne sannheten i hvert enkelt snøfnugg. – Vinter 2023

Dette kapitlet handler om mitt masterprosjekt. Det starter med at jeg endrer forutsetninger for hvordan jeg arbeider. Før handlet det om å få metallet til å vokse. Nå vil jeg teste grenser og velger å jobbe med kobberplater på størrelse med meg selv. Jeg vil arbeide intuitivt med form og smi teknikken korpus. Gjennom abstrakte tredimensjonale former prøver jeg å forstå hva jeg vil uttrykke. Det blir til tre skulpturer som jeg setter sammen i en installasjon.

Kobber er et materiale som gir meg motstand. Det er et grunnstoff mennesker har hugget ut av fjell, smeltet ut av steiner, støpt inn i plater og strukket til ledninger. Et stoff som forbinder mennesker sammen gjennom elektrisitet og internett. Det har sin egen kraft, det bærer varme, er mykt og kan manipuleres med kropp og hender.

Jeg vil få frem livet i kobberet bak den maskinstøpte fasaden. Jeg tyner materialets grenser og ser hvor langt jeg kan strekke det. Jeg er ute etter reaksjoner i platen, at den bøyer seg, sprekker opp, former seg, eller at det oppstår mønster. Hvilken form utstråler det nærværet jeg kan merke i naturen?

Forandringen

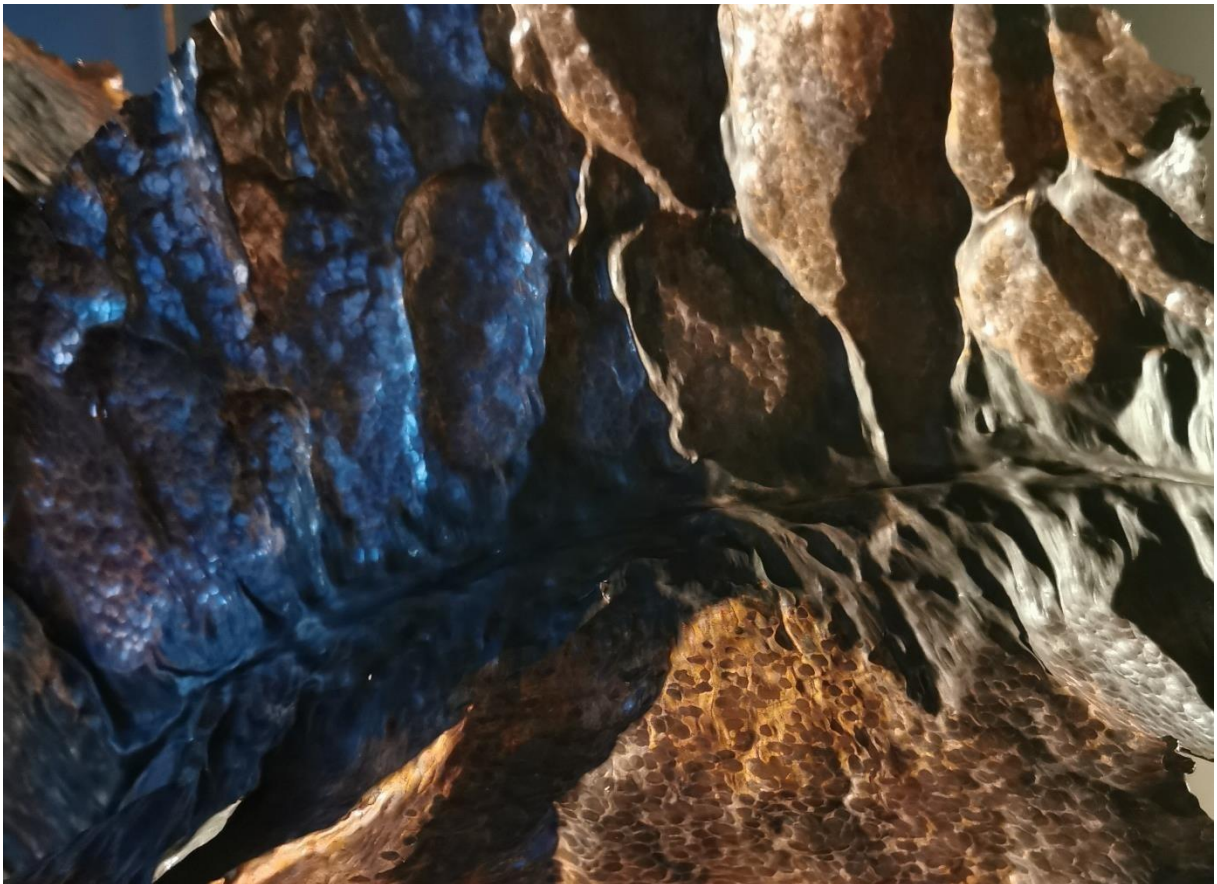
Størrelsen på kobberplatene velger jeg ut fra hvordan skulpturen skal forholde seg til kroppen. Den første skulpturen ‘*To retninger*’ starter med en plate på 100x60 cm. Jeg ser for meg den bøyer seg i en kurve samtidig som den strekker seg utover. Jeg tenker på mitt første møte med havet. Og ser for meg bølgene som tårnet seg over meg og slo meg ned, blandet med det overveldende adrenalinet og brusset gjennom kroppen. Jeg bretter den langs midten og utvider den i flere omganger. Platen går nesten i oppløsning og jeg tar vare på biter som faller av underveis.

Den andre, ‘*Da du dro*’, ser jeg for meg at ruver over og omfavner meg. Jeg tenkte på minnet om bølgene, da jeg var liten og de var mye større. Jeg kjøper en 200x100 cm plate og hamrer linjer inn mot midten. Jeg trækker over den og kjenner hvordan platen krøller seg under foten. En buet linje langs midten forsterkes til en kjerne som holder den oppe.

Den tredje ‘*Implosjon*’, ser jeg for meg er en organisk rund halvkule. Noe så tynt at lys kan skinne gjennom, med varmen og fargene fra solen når jeg lukker øynene. Jeg kjøper en plate stor nok til å omslutte ansiktet, ca. 60x40 cm. Denne hamrer jeg fra midten og utover så hele platen krummer seg og sprekker opp i midten.

'To retninger', et av stadiene i prosessen.

'To retninger' detaljbilde

Prosessen med platene er intuitiv. Jeg hamrer innover fra kanten med kulehammer. Sporene vokser som om de gror, litt som vann som trekker seg inn i papir. Jeg lager og sletter spor, ved å gløde platene og smi dem i flere omganger. For hvert slag forflytter kobberet seg utover fra punktet jeg treffer. Det endrer selve strukturen i metallet, så de blir fysiske avtrykk av energien vi utveksler. Materialet blir sprøtt og får harde kanter. Når jeg varmer det opp blir det mykt, og molekylene legger seg tilbake i sin opprinnelige orden. Hele overflaten utvides unntatt bretten i midten. Hull smeltes over åpen ild i smia. Den røde fargen kommer fram der jeg slår, mens sotet fra oppvarmingen blir igjen rundt. Det oppstår mønstre jeg velger å forsterke.

'Da du dro' Prosessbilde

Midt i prosessen med 'Da du dro', når jeg en grense hvor materialet blir sterkere enn meg. Formen blir ikke som forestilt, og jeg fjerner tankeløst mange ukers arbeid. Dette fører til et vendepunkt hvor jeg må starte å lytte til materialets vilje.

Jeg stopper opp i prosessen med skulpturene og starter å tegne skrive og fotografere. Jeg går langs elven og i skogen og skriver ned det jeg observerer. Å tegne og modellere i leire blir et pusterom. Jeg forsøker å tegne energien i vannet og mønstrene som viser at det er liv under overflata. Jeg oppdager flere former i tegningene, finner frem leire og modellerer dem. Jeg får et større grep om hvilke former jeg kan uttrykke meg med. Fra disse henter jeg utgangspunkt for neste skulptur i kobber.

Hver bit blir en strek, og hver strek vil oppføre seg i forhold til den forrige. De skaper en slags bølgefrequens, eller bevegelse med mellomrom. Porselen klemmes til et tynt flak i håndflaten hvor avtrykket fra hånden min blir sittende igjen. Jeg ser hvor tynt jeg kan skjære tørket leire med rivjern. Jeg bygger det opp og skjærer bort.

Tegning av energi, kull og ark, 150x200 cm

Modellering i leire prosess

'Implosjon' prosessbilde

Jeg setter dem sammen

Jeg plasserer skulpturene i forhold til hverandre og eksperimenterer med hvordan de skal stå. Målet er å bli omfavnet av naturen. Jeg lager installasjoner man kan oppleve fra innsiden. Jeg ønsker å skape situasjoner hvor skulpturene kommuniserer seg i mellom og forholder seg til menneskene som oppsøker dem. Jeg er ute etter å gjenskape stemninger jeg har opplevd i livet, når noe forandrer seg eller øyeblikk hvor tiden stopper litt opp. Det skjer meg oftest i møte med vill natur, men andre ganger også når jeg minst venter det.

Jeg plasserer '*To retninger*' på gulvet. Jeg bøyer og forsterker partier i platen så den klarer å balansere. Nok til at jeg kan dytte borti den og den vakler. '*Da du dro*' plasserer jeg ved siden av og bøyer den nederste delen i kurve, slik at den kan stå på høykant. Den har et punkt i midten hvor den holder på å kollapse. Den synker litt sammen av vekten fra den øverste delen, men står akkurat på balansepunktet. Fra den ene siden vender den seg vekk, og fra den andre bøyer den seg mot meg. Jeg legger '*Implosjon*' på gulvet, men har en tanke om å la den få henge i hodehøyde slik at man kan vende ansiktet mot den fra begge sider. Når jeg flytter på platene, gir de fra seg lyder. Lydene er skarpe og skjærende, noen ganger rytmiske. Det er som om de synger til meg når jeg beveger på dem. Eller skriker når jeg ikke ser på dem.

'Trær står nakne om vinteren', kobber, ca. 300x300x200 cm, Ingvild Kristine Reinton, 2023

Hanne Tyrmi

Hanne Tyrmi er en kunstner som arbeider med både maleri, skulptur, foto, film og installasjon, og bruker materialer, som tre, metall og plast. Jeg besøkte hennes utstilling 'Hester dør stående' på Kunstnernes Hus, hvor hun arbeidet abstrakt med bly. Jeg liker hvordan hun bearbeider det tunge materialet til å se lett og organisk ut. Det virker til at hun er bevisst plassering i rom, i forhold til bakken og omgivelser for å understreke tyngde og bevegelse.

I installasjonen 'De fleste veiene finnes ikke på kartet', hang stammer eller rør i kjetting fra taket. Hun brøt opp rommet med linjer, slik at jeg som betrakter måtte tenke på hvilken vei jeg kunne gå. Jeg la merke til hvordan kroppen reagerte umiddelbart. Den skrå posisjonen gjorde at det virket som de rant nedover mot meg. Det minnet meg om året det blåste så mye, at hele trær falt på kryss og tvers og gjorde det ufremkommelig i skogen.

Hanne Tyrmi, 'De fleste veiene finnes ikke på kartet' og 'Bleikeplassen', Kunstnernes hus, 2022¹

I verket *Bleikeplassen* leker hun med tyngdekraften. Kvadratiske plater henger rett over gulvet. Trådene de henger i strekker seg helt opp til taket og skaper følelsen av pendler. Et tungt materiale som henger på denne måten, skaper spenning. Om de skulle støte inn i hverandre ville det skapt en dominoeffekt. Det fikk meg til å tenke på hvordan jordskjelv oppstår.

*'I kunstnerskapet hennes handler det ofte om å å formidle menneskelige grunnerfaringer gjennom bearbeidelse av materialer som bly, stål, bronse, filt og papp, alltid med blikket vendt mot en større politisk og sosial virkelighet.'*²

¹ <https://kunstnerneshus.no/program/utstillinger/hanne-tyrmi>

² <https://plnty.no/2022/02/hanne-tyrmi/>

Hvordan hennes kropp manipulerer noe så hardt, sterkt og giftig forteller en historie i seg selv. Skulpturene bærer tydelige spor av hennes prosess. Jeg ser kampen mellom henne og blyet. Jeg innså fra Tyrmi's arbeid at jeg forsøker å arbeide mot materialets fysikk.

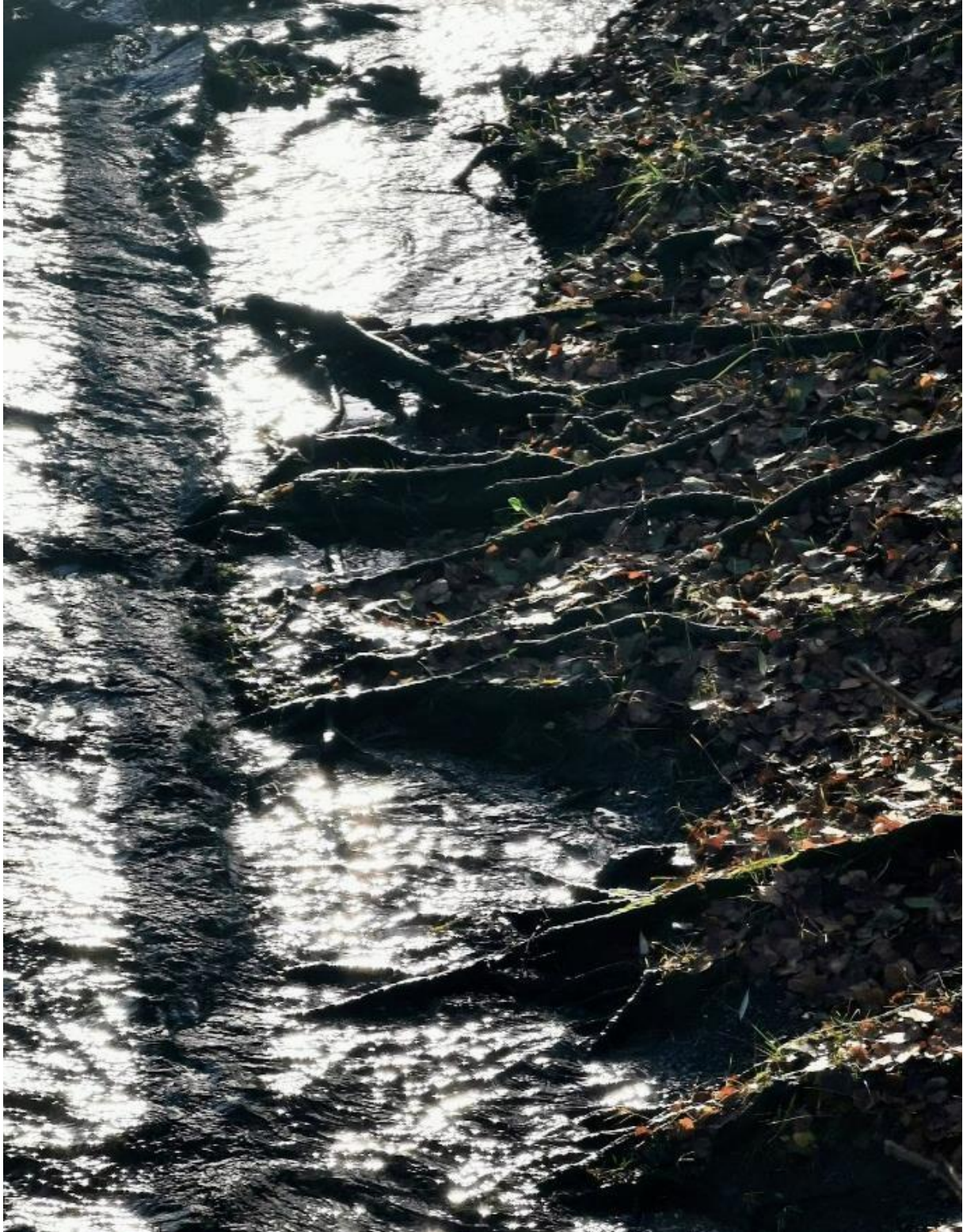
Detaljbilde av 'To retninger' og 'da du dro'

Hud og bark

Her viser jeg til forskning på trær, og sammenligner trær med mennesker. På en av mine turer la jeg merke til hvordan røttene fra trærne langs elva, strekker seg ned til vannet for å ta opp næringen de trenger. Jeg leser en bok om *trærnes hemmelige liv*, skrevet av skogforvalter Peter Wohlleben, som forsker på hva som foregår i skogen. Den handler om '... *trær som kommuniserer med hverandre, trær som vokter og tar kjærlig ansvar for barna sine og som dessuten ser etter sine skrale, gamle naboer, trær fulle av følelser, empati og hukommelse.*'³ Trær ligner mennesker på mange måter. Wohlleben forteller om hvordan de kommuniserer under bakken og at røttene kan ligne deres hjerner. Da ser jeg for meg at trærne står på hodet og kanskje observerer verden på en helt annen måte enn oss, eller at de bare har en mer jordnær tankegang. Han forteller også om deres viktige rolle i helheten. Hvordan de drikker vann fra elver og bakken som omgjøres til skyer og forsyner steder som trenger det. Han viser også at trærnes ytre lag, barken, oppfører seg helt likt som huden på mennesker. Jeg plukker den oransje barken som furutrærne rister av seg i skogen og studerer klumpene på trærne. Er det arr fra tidligere århundrer? Jeg ser på min egen hud. Vi skifter hud på samme måte som slanger skifter ham. Barken på bakken kommer av at trærne også må skifte ham. Hud har en struktur. Hvis jeg ser nærmere etter har huden et mønster og fingeravtrykkene ligner på årringene i treet. Kroppen vår og trærnes stammer består av like mye vann, sier Wohlleben.

³ Peter Wohlleben, *Trærnes Hemmelige Liv*, Norsk utgave, Cappelen Dahm, 2016

“Det er synd man ikke kan flytte hele trær inn i et laboratorium, og slik få dypere innsikt i trærnes læringsprosesser. Men takket være et feltarbeid i Sveits, har vi likevel fått verdifull innsikt i hvordan trærne oppfører seg i kontakt med vann, spesielt når de opplever vannmangel. Når trær blir veldig tørste, begynner de nemlig å skrike. Denne lyden er så høyfrekvent at den ligger utenfor vårt hørselsregister, så vi ikke kan høre den når vi går tur i skogen” – Peter Wohlleben

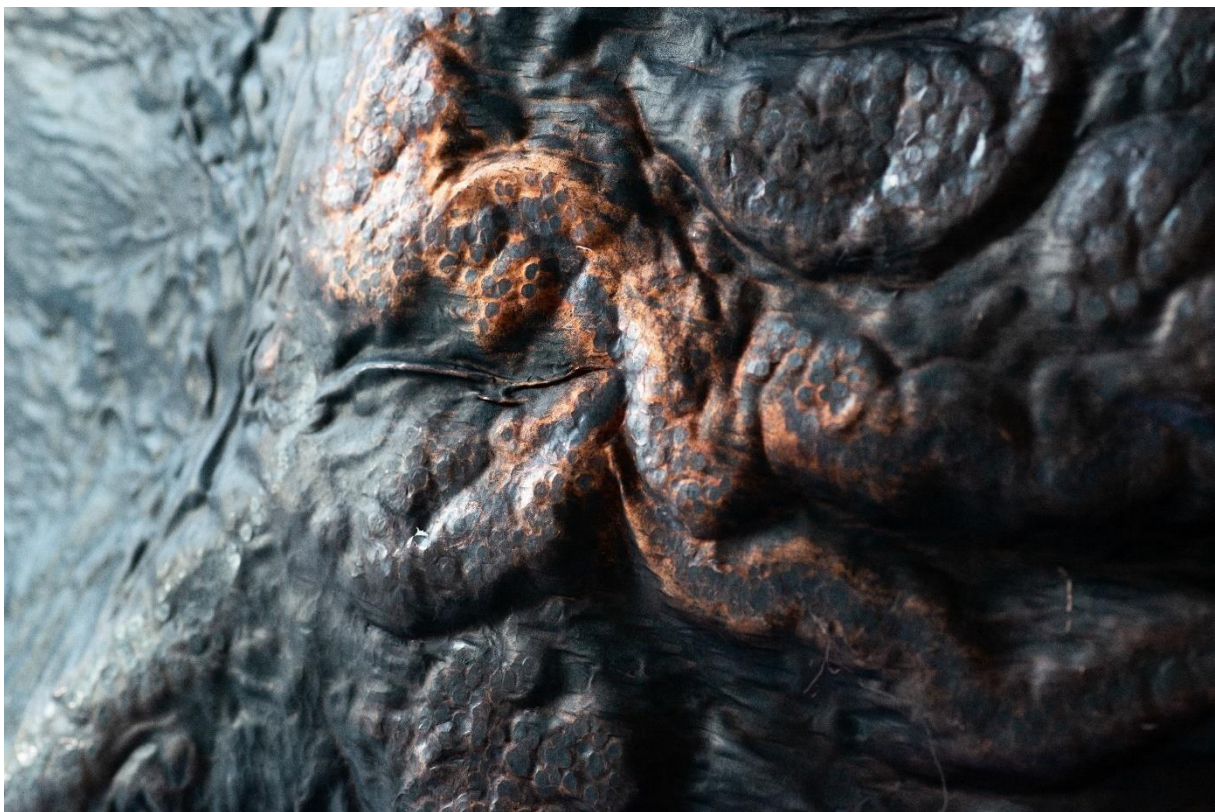
Akerselva, november 2022

Kropper med vann

Mennesker ligner trær, og vi har kropper som inneholder vann. Da kommer jeg inn på en teori som underbygger at vi er mer natur enn bare mennesker. Astrida Neimanis presenterer *Bodies of Water*. Den handler om hvordan hun mener vi må endre på hvordan vi ser på mennesker. Endre fra å se på oss selv som midtpunkt og innse at vi er ikke verdt mer enn naturen rundt oss. Vi er en like stor del av den som det vi omgir oss med. Hun plasserer sin teori innenfor posthumanistisk feministisk fenomenologi. Våre kropper, sier hun, består av to tredjedeler vann. Om vi ser på oss selv som vann-kropper, kan vi se på hvor vannet kommer fra, og hvor vannet går hen. Hun mener det er mer viktig nå, enn noen gang.

Vannet representerer hva vi arver, elver er jordklodens blodårer, og vannet bærer på viten. Havet er opprinnelsen som skyller mot oss, her vi står på land. Det vannet vi drikker, tisser og svetter, har vært i andre kropper før oss, i bakken, i trærne og i vinden som blåser et tre overende. På rundtur i sin omfattende syklus, tar det med seg viktige næringsstoffer dets neste destinasjon er avhengig av, for å leve. Det vi putter i oss havner i naturen.

Dette ga meg noe å bruke mot følelsen av å være liten og ubetydelig i møte med mengden og størrelsen på universet. Det viser at vi er en puslespillbrikke i helheten. Og tenker jeg på at vannet som renner gjennom min kropp, trenger meg, føler jeg meg viktig og at jeg har et ansvar. Teorien bygger opp under tankene mine om at å følge med på naturens språk, se på hvordan urmennesket levde i ett med naturen, og lytte til vannets og vindens ånd. Lete etter svarene der ute, og inne i oss selv.

'Da du dro', detaljbilde

Fra spiren til treet

Når jeg går tur i skogen jeg vokste opp i, ser jeg tilbake på alle gangene jeg har vært der før. Der jeg har søkt tilflukt, turer sammen med katten min, der jeg fikk fred og selskap. Dit jeg gikk for å få utslipp på sorg og frustrasjon. Der jeg tusla rundt etter skoletid og sang kjærlighetssanger til hvem enn jeg var forelsket i. Det var en portal mellom to eldgamle grantrær, som førte til en lysning. Gikk jeg gjennom den kom jeg ut i en virkelighet hvor det jeg ønsket meg var litt nærmere. Jeg legger meg ned i den myke grønne mosen og stirrer på himmelen som er innrammet mellom trekronene. Den ligner et lysende snøfnugg. – Utdrag fra notatbok

I dette kapitlet ser jeg tilbake på tidligere prosjekter i min kunstneriske praksis. Helt tilbake til bachelor da jeg hamret på kobber for første gang. Og hvordan kobberet har utviklet seg fra en spire til en virvel, og vokst til å bli en hel skog. Jeg forteller om hvordan jeg bruker virvlene som utgangspunkt for flere installasjoner, før jeg går inn og reflekterer over hvorfor jeg lager dem.

Vridninger og spiraler og formering

Under et kurs i korpusteknikk ble jeg forelsket i den umiddelbare reaksjonen i kobberet, som oppsto fra mitt hammerslag. Jeg begynte å utforske hvordan plater kunne bli tredimensjonale former. Fra tidligere prosjekter var jeg opptatt av oppskrifter på liv, som DNA-spiralen og forgreningsmønstre, årringer og fingeravtrykk. Jeg testet ut flere måter å få en plate til å vri seg helt rundt. Jeg ønsket å lage omringende verk og installasjoner, men teknikken korpus var tidkrevende og kraftspisende. Jeg fikk behov for at metallet skulle vokse raskere i både størrelse og mengde og utviklet en teknikk for å få kobber til å vokse og gro.

Jeg valset kobber til tynne flak, brettet de på langs og utvidet dem. De strakk seg langsomt, bakover i kurve, fra ambolten og rundt meg. De ble til organiske spirer som vokste til spiraler. De fikk både styrke og spenn og var fleksible og bevegelige. Prosessen var meditativ, og jeg produserte etter hvert mange nok til å bygge installasjoner.

‘Vannet slippes fri’

Den siste våren på bacheloren forandret tilværelsen seg drastisk. Det var som om noe hadde hopet seg opp og ikke fått lov å komme ut. Som om det hadde ligget i dvale over alt for lang tid. Nå begynte det å komme til overflaten. Prosjektet mitt begynte å ligne en elv. Jeg så på hva naturen gjør når det er vår. På våren brytes isen opp, snøen smelter og knopper springer ut. Den fornyer seg mot et nytt liv.

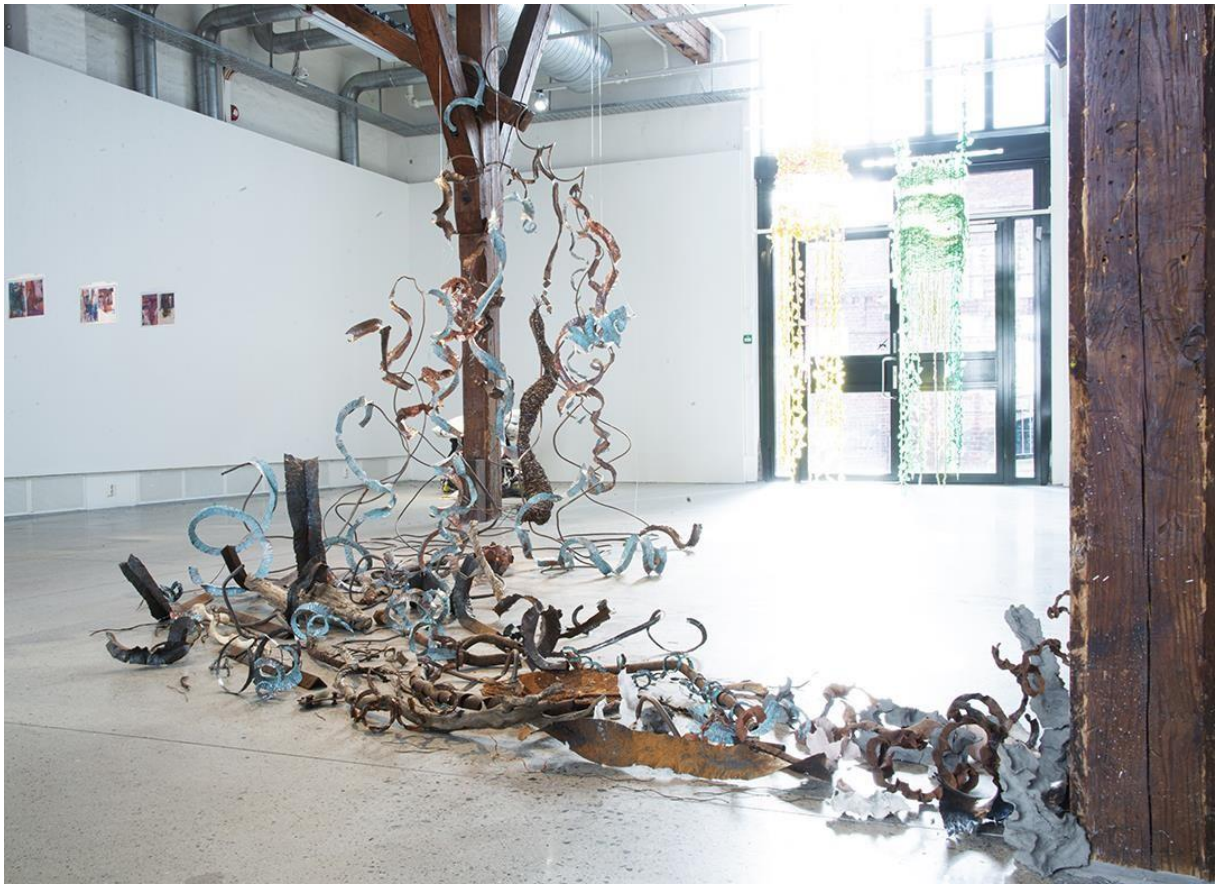
Prosjektet *‘Isen sprekker, vannet slippes fri, vi hørte jo sammen trodde vi’* utforsker hva som foregår i ulike stadier av vann sammenlignet med ulike prosesser i hjernen og følelseslivet. Hva synker til bunns i strømmen av en elv og hva lagres i svingene. Hva skjer om ikke vannet får utløp og renne fritt? Jeg formet stål, kobber, leire og kvister til skulpturer. Disse plasseres slik vann flommer gjennom landskap, fosser over stup, sildrer mellom steiner eller skulper i en vegg. Jeg ordner dem i en kontrollert strøm du kan betrakte utenfra.

‘Om du var et løvblad’

I en annen installasjon sprer jeg skulpturene omkring meg i en soloutstilling på Seilduken galleri. Prosjektet kom av et savn om å være i skogen. Jeg ville ha følelsen av å være mellom trærne eller nedi vannet på havets dyp. Jeg sprer alle skulpturene jeg har laget og samlet, rundt i gallerirommet og tar i bruk høstblader. Om høsten forbereder en seg mot vinteren og gir slipp på det man ikke trenger lenger.

Jeg plasserer skulpturer intuitivt i rommet. Stammer av leire lener seg mot stolper og mot hverandre. Virvler av stål balanseres blant svevende kobber og hengende løv-fletter. Vaiere, keramikkbiter, kvister og løvblader fyller gulvet og lager lyden av skogbunn under føttene. Forskjellen kan skildnes når du trækker på dem. Jeg legger til rette for et ukontrollert miljø, hvor det uforutsigbare kan skje. Programmerte vifter sender tilfeldige vindkast. Stemning skapes med lys og skyggespill på veggene. Er du borti noe, skjelver det. Knuser det, skapes noe nytt.

Elven er en samlet kontrollert strøm jeg betrakter på trygg avstand. I skogen og havet omgir energien meg fra alle kanter.

'Vannet slippes fri', kobber, stål, rør, drivved, blåleie, keramikk, vaiere, oljetønnebunn, greiner fra sibirkornell, kvist og bark fra furu, Galleri Seilduken, avgangsutstilling bachelor, 2021

'Om du var et løvblad', Kobber, stål, keramikk, greiner fra sibirkornell, løvblader fra lønn, kvister og bark fra Furu, Galleri Seilduken 2022

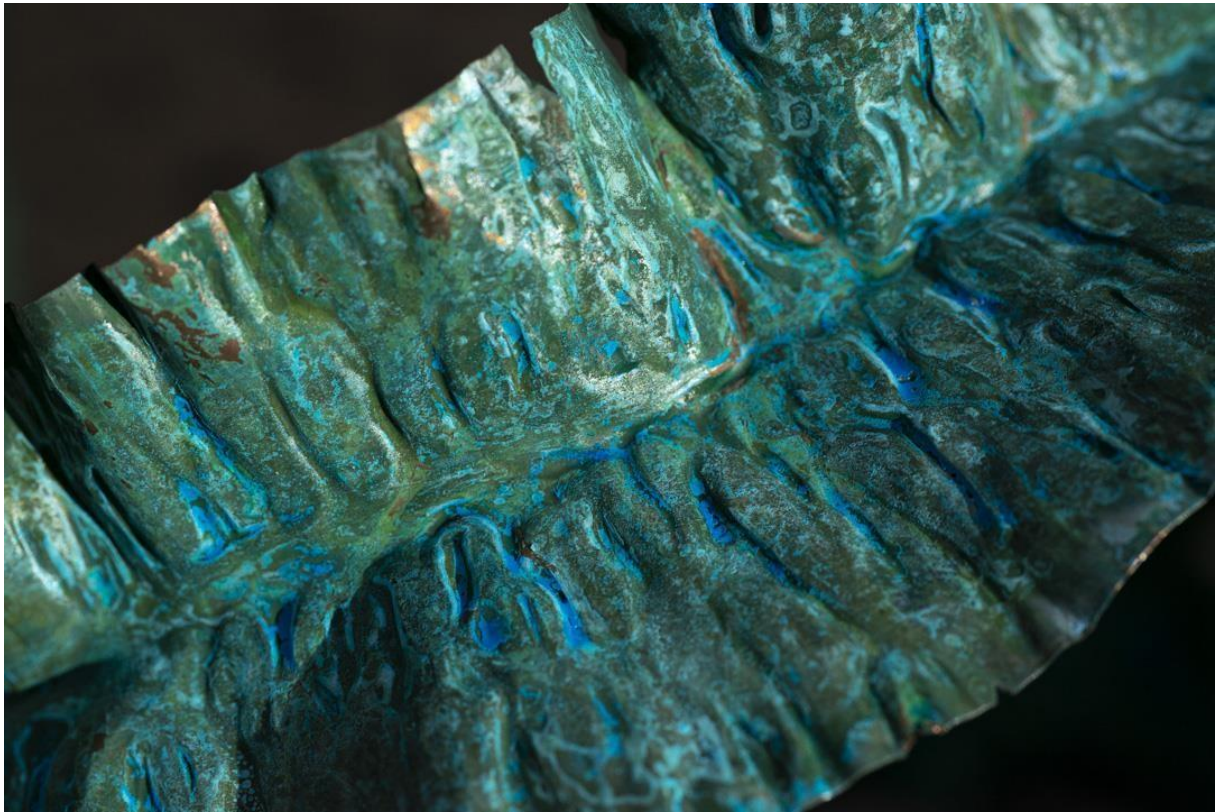

'Vannet slippes fri', detaljbilde av rusten oljetønne-bunn og stålrøl, kobbervirvler, tråder fra stålvaier, blåleire, etc.

'Om du var et løvblad' detaljbilde av kobber-spirer og løvblader

*Om du var et løvblad og jeg var et tre,
var det flaks jeg ikke fikk se,
hvor vakker du ble da du
fløy av sted. – Fra dikt til
utstillingen.*

'Om du var et løvblad', detaljbilde av kobber-virvel

Materialer fra naturen

Bladene renner over fanget mitt og varmer som et teppe. De lukter sterkt av høst. Som om fargen stikker inn mellom neseborene, opp i panna og inn i hjernen, og minner meg om andre tider. Om høsten hjemme hos pappa. Og alle gangene vi lekte i bladene under det store lønnetreet. Hver høst får jeg trangten til å dra hjem og legge meg der. Rake meg en ekstra stor dynge og hoppe i den fra stigen. Lure pappa ut døra så han kan legge seg i haugen han og. – Høst 2021

Mitt formspråk er preget av et ønske om å fryse viktige øyeblikk. Jeg finner meg selv ta i bruk materialer som enten ser dødt ut eller som er i ferd med å dø. Det kan være løvblader trærne rister av seg om høsten eller greiner fra trær som skal felles. Metallet er derimot hentet ut av naturen og støpt til plater, og jeg ønsker å gi tilbake dets mer naturlige tilstand.

Jeg smir virvelvinder i stål og prøver å etterligne følelsene jeg kjenner i magen når jeg blir spent. Jeg setter dem ned i bakken. De svaier i vinden og ruste. Jeg tvinner tynne tråder ut av leire med samme farge som jorda, og legger dem i sirkler og trykker dem ned i hverandre en

for en. De vokser til hule stammer. Jeg samler løvblader og kvister og begynner å flette dem. Jeg fletter et og et blad i hverandre, hvert blad får sitt ledd i en voksende rad som kveiler seg over gulvet. Prosessen men leiren tar tid, i kontrast til løvbladprosessen.

'Om du var et løvblad', detaljbilde av kvist-skulptur, stål-virvler og løv-flette, etc.

'Om du var et løvblad', detaljbilde på innsiden av keramikkskulptur

'Om du var et løvblad', detaljbilde av løv-flette og kobbervirvler og materialer på gulvet.

Løvbladprosess

Det er en nydelig overgang når alle bladene på trærne skifter farge. De er klare for å gå videre, slippe taket i treet og dale ned til bakken. Bli tatt med av vinden eller bli skyldt bort med regnet. Bladene legger seg over gresset og beskytter mot høstvindens kalde gufs.

Tidsaspektet gjør meg skjerpert når jeg arbeider. Det er som om tiden går saktere fordi fletten vokser så langt på kort tid, og fortere fordi forandringen i bladene skjer før jeg har rukket å bli ferdig. Underveis kan jeg se et blad gå fra et stadium til et annet. Fra vitale sterke fargesprakende, til krøllet og krumme. Lukten er sterk, er det lukten av død? Ekstasen av å gå gjennom et bladteppe er så intens fordi den er klar over hvor kortvarig den er.

Jeg tar med fletten av løvblader inn i installasjonen min. Den deler seg opp i mindre biter. Noen ble flere meter lange og henger fra taket, mens andre ble korte og krøller seg sammen på gulvet.

Andy Goldsworthy

Under arbeidet tenker jeg på en kunstner jeg har sett arbeide med løvblader. Andy Goldsworthy er en engelsk skulptør, fotograf og miljøforkjemper som produserer stedsspesifikke skulpturer og landart i naturlige og urbane omgivelser. Jeg har sett hvordan han sorterer løvblader i farger, og legger dem i geometriske mønstre.

Tiden er til stede i verkene hans. De varer fra det øyeblikket det er ferdig til det begynner forråtnelsesfasen. Det understreker vekst og forfall. Han fotograferer verkene for å ta vare på dem. Det er bevegelser og rytme i verkene. Jeg liker spesielt godt *'Overleaf'*, hvor han tegner linjer med blader og kvister. I det ene syr han sammen blader med stilkene og danner en linje fra tre til elv til tre. I det andre fester han over hundre pinner i hverandre ved å fryse endene sammen, og lager en linje over en frossen innsjø.

Han arbeider med selve naturen som materiale og får igjennom det kunnskap og blir kjent med trærne. Jeg lærer mye av å sortere løvblader og bearbeide dem. Han lar verkene sine gå videre i naturen, jeg tar dem med inn, og preserverer dem.

'A tree is an active part of its place, it makes that place richer and is an indication of the way something can change a place' – Andy Goldsworthy ⁴

⁴ Wood, Andy goldsworthy, Abrams books, 1996

Vennlige vesener

Jeg har utforsket hva som skjer om skulpturer kommer i direkte kontakt med kroppen. Med både performans og smykker. Jeg føler på en nærhet i møte med naturen, og kan kjenne den i kontakt med materialene. Når jeg bearbeider materialer lurer jeg på om jeg kommuniserer med irrasjonelle krefter.

Det har alltid vært mye lettere å snakke med pinner enn med mennesker. En gang jeg var ute på reise i Botswanas jungel, fant jeg en pinne. Den fikk navnet Robert og ble min følgesvenn. Dette fikk meg til å innse naturens betydning.

Jeg utforsket min tilknytning til trærne gjennom en performans. Jeg forlenget stilkene på en edelgrangren, ved å flette dem utover. Denne krøp jeg under, søkte tilflukt og omslynget meg med. For så å vikle meg løs og krype ut av den igjen. Det ble en reise fra å ligge klemt fast til bakken og opp på beina igjen. Nålene skrapte meg over huden og tvang meg til å være til stede.

Performans med edelgrangren, 2021

Jeg ønsket å komme i kontakt med en ånd jeg husker fra da jeg var liten, som lekte med meg i skogen og ville lære meg å fly. Det var smertefullt, men ga meg opplevelsen av et nærvær jeg ikke vet om var jordisk, eller utenomjordisk.

Jeg lager smykker, hvor materialene får direkte kontakt med kroppen. Plater av sølv smis og formes til å passe inn i hånden og rundt nakken. De forholder seg til kroppen som flytende væske fryst i et øyeblikk. Sølvets hamres til bristepunktet og sprekker opp i kantene. Når jeg hamrer skimter jeg en skapning. Den minner om en vinge med skarpe kanter, og føles som en arm rundt skulderen.

Svingninger I, sølv, 2021

Overvintring

Om vinteren drar pappa meg med ut på vidda, hvor alt er åpent og hvitt. Å komme opp der gir perspektiver jeg ikke får andre steder. Snøen er formet av vinden, og ligger som bølger frosset i et hav. Vi går hele dagen, det går ikke an å bare ta en kort tur. I løpet av tiden, går kroppen og hodet gjennom nødvendige faser. Den tyngste er verst, når kroppen er sliten og ikke orker mer, når det begynner å blåse mot oss og vi må snurpe hetta rundt fjeset og pappa får istapper i skjegget. Å gå i motvind kjennes som å gå under vann. Man må gå lenge nok til at det går over. Når kroppen overgir seg og skifter liksom umerkelig, som om det vonde blir godt. Da løsner noe i hodet og tankene får fri flyt. Jeg begynner å tenke på det som egentlig betyr noe istedenfor små bagateller. Da er det som om snøen tar meg i mot, istedenfor å gå meg imot. Den kalde vinden blir til varme klemmer. Det gjør ikke noe lenger nå, nå kan vi vandre i evighet. - Under Hallingskarvet, vinteren 2023

I dette kapitlet ser jeg på mine prosjekter, i et mer personlig perspektiv. Hvor jeg bruker overvintring som metafor for en fase i livet. Hva skjer om vinteren? Man bearbeider det som har vært og forbereder seg mot det som kommer. Jeg studerer egne følelser, som trærne avslører sin indre struktur. Jeg forstørrer det jeg uttrykker for å se hva det inneholder.

Kobberet har utviklet seg parallelt som jeg har blitt bedre kjent med mitt følelsesliv. **Satt rot i kroppen**

Det personlige utgangspunktet for skulpturene var å uttrykke reaksjoner på hendelser i livet. Minner og erfaringer som har lagret seg i kroppen og påvirker og forhindrer meg. Materialene gir meg en motstand å kjempe imot, gjennom handlinger som å brenne, smelte, hamre, strekke, rive og dele opp, fjerne og krølle og tvinne.

Et fortrengt raseri bobler til overflaten. Et ønske om å banke jvelen ut av idioten som stjal mamma fra oss. – Utdrag fra notatbok

Jeg samler opp alt jeg er sint på som har skjedd meg i livet, og eksploderer det ut i materialet. Det er som om jeg utfører en eksorsisme. Jeg må hamre til erfaringen har satt rot i materialet, og rota er dratt helt ut av min kropp. Det er vanskelig for meg å ødelegge noe vakkert, men jeg tror det er en viktig del av prosessen. I virkeligheten er ikke kjærligheten like vakker som forestillingen om den.

Rotvesenet, Kull, tegning fra skissebok, 2022

*Da du dro, det
funket ikke lenger
mellom dere to.*

- Fra dikt til skulpturen

Virvelvind, stål, 2021

Det som kommer opp

Om skulpturene jeg lager er biter av meg, avskrelte skinn eller reaksjoner på gamle minner, kan jeg se tilbake fra starten hvor spiren oppsto. Fra jeg oppdager at jeg har et ubehag i magen, uttrykker det i metallet og får plater av kobber til å vri seg. De ligner bølger og rennende vann. Jeg har åpnet en kanal og nå bryter de ut. De blir til flere, og de formerer seg raskt. De hopper seg opp og jeg prøver å kontrollere dem i en elv. Det er ikke nok og de vokser til virvelvinder av stål, kvister og løvblader. De er overalt og omringer meg i en skog. Jeg har ikke lenger kontrollen. Eneste utvei er å forstå dem, se nærmere på dem og forstørre dem. Jeg forlenger prosessen og jobber meg gjennom det som må til. Da gjør jeg det samme som trærne om vinteren.

Trær står nakne om vinteren, (detalj bilde av Da du dro)

Mot sommeren

Trærne står der enda uten klær og uten dekke. Fargene har blitt sterkere i det siste. De står i sine siste lengste stunder rett før bladene skal knoppe ut igjen. Den lengste ventetiden når kulda vender tilbake gang på gang, og lurere med å reise flere ganger. – vår 2023

Jeg har vært gjennom våren og høsten, nå vinteren. Jeg kjente en forløsning som resultat av å jobbe meg ferdig med erfaringen av 'Da du dr'o, og å komme meg ut av spiralen av å bli dratt i 'To retninger'.

Jeg ser glimt av hva som kan være på andre siden, når jeg blir ferdig med det. Neste årstiden er sommeren, hvor det blomstrer og alt liv er på sitt sterkeste. Hvor trær og planter vokser raskt og lever på sitt beste. Kanskje jeg nå endelig får friheten til å lage noe annet. Noe som får flere greiner og røtter, eller forutsetninger og bein å stå på. Jeg håper fargene og lyset er spiren til neste prosjekt.

Kanskje jeg får tid til å ta i bruk enda flere materialer jeg går forbi i naturen. Jeg fikk nylig beskjed om at skogen jeg vokste opp i skal hugges. Jorda skal graves opp og lages til beite for kuene til naboen. Før det skjer er jeg nødt å samle inn så mye kvister, nåler og bark jeg kan. Ta vare på så mange greiner jeg får plass til på låven. Slik at den aldri forsvinner helt.

Mellom solen og de sorte silhuettene av greiner som vikler seg mot den blå gjennomsiktige atmosfæren, hviler vingene på vindene som virvler opp i horisonten. Klare blinkene dråper drypper fra takrenna og synker ned i nykøkt gress. Jeg sitter ved frokostbordet og pappa kakker hodet av egget. Vi ser ut på den forvokste furua. Han sier den er for stor, jeg sier den aldri blir stor nok. Når stanken av kumøkk sniker seg inn mellom dampen fra kaffen, er det tegnet på at sommeren er rett rundt hjørnet. Ansiktene våre vender seg mot lyset og lar strålene stryke over fjeset, som lager dansende farger av ferskener på innsiden av øyelokkene. – Mot sommer, 2023

Takk til veiledere, kolleger og lærere som har hjulpet meg til å komme dit jeg er i dag.
Ingvild Kristine Reinton, 2023